

Durant la seva etapa australiana, va crear el lectorat de català de La Trobe University —enguany, a la Gran Bretanya, ha tornat a posar en funcionament el de la Universitat de Durham—, va tenir cura del volum monogràfic dedicat a la literatura catalana de la revista *Antípodas*, 5 (= *Catalan Literature*), Auckland / La Trobe University: Vox Hispanica, 1993, i va organitzar el Primer Simposi sobre Catalunya a Austràlia (vegeu *Actes del Primer Simposi sobre Catalunya a Austràlia / Proceedings of First Australian Symposium on Catalonia*, a cura de Robert Archer i Emma Martinell, Barcelona, PPU, 1998).

Com a hispanista medievalista, la seva recerca s'ha centrat en l'estudi de l'obra d'Ausiàs March, de la qual ha tractat en nombrosos articles, ponències, conferències i llibres, producció entre la qual cal destacar molt especialment la seva edició d'Ausiàs March, *Obra completa*, Barcelona, Barcanova, 1997, 2 volums.

Entre alguns altres reconeixements, una beca del MEC com a hispanista estranger li va permetre fer una estada d'un any (1992) al Departament de Filologia Catalana de la Universitat de Barcelona. És membre de l'Australian Academy for the Humanities (1994), Premi Batista i Roca de promoció internacional de la cultura catalana (1997), Premi Serra d'Or de catalanística (1997) i acadèmic corresponent de la Reial Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona (2000). Durant el curs 2000-2001 és un dels set catedràtics britànics que gaudeixen d'una British Academy Senior Research Fellowship.

Bob de Nijs

at a Anvers el 1931. Al seu país, Flandes, va exercir la carrera de mestre fins que es va jubilar, i aleshores era director d'escola. Poeta i novel·lista, ha escrit assaigs sobre temes d'arts plàstiques. És autor del llibret d'una òpera, amb música de Willem Kenters, estrenada a Anvers i a Gant.

Els anys cinquanta fa els primers viatges a Catalunya i entra en contacte amb catalans. Casat el 1961 amb una catalana, des d'aleshores es dedica molt preferentment a

la llengua i a la cultura catalanes. Ha publicat en revistes moltes traduccions de poemes o d'antologies personals de poetes (Carner, Martí i Pol, Gimferrer, J. V. Foix, Espriu, Carles Torner, Ausiàs March, Francesc Parcerisas, etc.) i, en llibre, una copiosa antologia de la poesia catalana que va merèixer a l'autor el Premi Koopal del Ministeri de Cultura Flamenca, *Les històries naturals* de Joan Perucho, *Bearn* de Llorenç Villalonga... La seva traducció de *Tirant lo Blanc* (amb introducció i notes) ha tingut tres edicions des que el 1987 n'aparegué la primera, a Amsterdam, i ara se'n prepara una altra, de luxe, en una col·lecció de clàssics. El 1996 va aparèixer, a Amsterdam, la seva traducció (amb introducció i notes) de *Curial e Güelfa*.

D'altra banda, és autor (amb Anna Duez) del *Diccionari català-neerlandès*, publicat el 1993. Actualment prepara el *Diccionari neerlandès-català*.

Helmut Lüdtke

at a Osnabrück, a la Baixa Saxònia, el 1926. Estudià romanística a les universitats de Bonn i Colònia i portuguès a la de Lisboa entre 1946 i 1952. El seu pas per les dues universitats renanes féu que adquirís certes coneixences de català. També compaginava la romanística amb la lingüística general. Després d'assolir el doctorat a Bonn el 1952, es lliurà quatre anys a recerques de dialectologia al sud d'Itàlia, Sardenya i Venècia. Entre 1956 i 1965 visqué dues experiències professionals que li permeteren d'assimilar les àmplies perspectives de la Romània. La primera (1956-1962), quan formà part de l'equip de lingüistes de les universitats de Bonn, Colònia i Münster que preparaven una refosa, posada al dia, del *Romanisches Etymologisches Wörterbuch* de Meyer-Lübke. La segona (1962-1965) fou la seva col·laboració en el *Französisches Etymologisches Wörterbuch* a Basilea, en què constantment calia tenir en compte dades d'occità i de català. A Basilea es trobà, com a company de feina, amb Germà Colón, que l'ajudava a examinar les qüestions des de l'angle català.

Durant els dos darrers anys del seu sojorn a Basilea, Lüdtke també fou *Privatdozent* de la Universitat d'aquesta ciutat suïssa. Per tant, una altra convivència amb Colón, que incidí així mateix en la seva orientació vers la llengua catalana.

Nomenat el 1965 professor ordinari de la Universitat de Friburg de Brisgòvia, el 1969 passà a la Politècnica de Berlín i el 1976 a la de Kiel, d'on ja no es mogué i on viu avui en la situació d'*emeritus*.